

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. L., B., zastúpeného JUDr. E. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 129/05 a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 184/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. Š. L. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a rozsudkami Okresného súdu Galanta z 26. apríla 2007 (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 129/05 a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 12. septembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 184/07.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Pán Doc. W. W., vykonal na objednávku Krajského úradu vyšetrovania PZ N. v roku 1998 znalecký posudok č. 4/98 (...).

Znalecký posudok je vykonaný v rozpore s vyhl. č. 263/96 Z. z., ktorou sa vykonáva zák. č. 36/67 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch, novelizovaný zák. č. 238/2000 Z. z. a zák. č. 554/2003 Z. z. a vyhl. MS SR č. 294/2000 Z. z. Práve vyhl. č. 294/2000 Z. z. v § 19 ods. 1 uvádza obsahové podmienky znaleckého posudku. Podľa neho znalecký posudok má obsahovať úvodnú časť, nález, posudok, záver, prílohy. Práve prílohy tvoria podstatnú časť, aby sa dal posúdiť záver, voči komu smeruje, z akých podkladov znalec vyslovil svoj záver, komu podklady patria a iné identifikácie.

Bez týchto príloh je akýkoľvek znalecký posudok absolútne neplatný. Odporuje § 34 Občianskeho zákonníka. Tento znalecký posudok bol použitý proti mne v trestnom konaní Krajského súdu v Nitre vedeného pod č. 1 T 15/99.

Chcel som si overiť identifikačné údaje z príloh. Znalecký posudok však žiadne prílohy neobsahoval. Preto som požiadal znalca, aby mi zaslal prílohy, z ktorých znalecký posudok vypracoval. On mi odpovedal, že prílohy nemá, lebo ich odovzdal späť objednávateľovi. Preto som požiadal objednávateľa KÚ vyšetrovania PZ N. o podklady, z ktorých bol znalecký posudok vyhotovený. Ich odpoveďou bolo, že sa tie nachádzajú v trestnom spise na súde.

Po prezretí spisu 1T 15/99 na KS v Nitre som zistil, že v spise sa nachádzajú prílohy, ktoré so mnou vôbec nesúvisia. Teda v môj neprospech boli použité podklady, so mnou nesúvisiace.

Takýmto znaleckým posudkom som trpel ja, keďže bol použitý voči mojej osobe tak, ako by boli prílohy patrili mne. Preto boli zo znaleckého posudku úmyselne vynechané prílohy, aby sa nedalo zistiť, na koho sa vzťahujú.

Takýto znalecký posudok je právne absolútne neplatný. Keďže bol použitý voči mojej osobe, mal som záujem o vyhlásenie jeho neplatnosti. Tento môj právny záujem stále pretrváva, pokiaľ nebude tento znalecký posudok vyhlásený za neplatný.

Keďže takýto znalecký posudok je absolútne neplatný, podal som občianskoprávnu žalobu na vyslovenie neplatnosti tohto znaleckého posudku na Okresný súd v Galante, kde spor bol vedený pod č. 8 C 129/2005.

Okresný súd v Galante zamietol moju žalobu s odôvodnením, že neexistuje u mňa naliehavý právny záujem, že sa nejedná o právny úkon, mal som dať preskúmať znalecký posudok inému znalcovi.

Proti tomuto rozsudku, ktorým zamietol moju žalobu som podal včas odvolanie na Krajský súd v Trnave, ktorý rozsudkom 24 Co 184/2007 potvrdil rozsudok OS v Galante vo veci samej.

Ani jeden súd vo veci samej nekonal a nerozhodol, že znalecký posudok je z právneho hľadiska podľa zákona platný, alebo je absolútne neplatný (...).

Rozsudkom súdov bolo porušené moje ústavné právo na súdnu ochranu a tým bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež bol porušený čl. 6 Medzinárodného dohovoru o ľudských právach - právo na spravodlivé súdne konanie, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach.

Predsa mi nemôže byť nanútený nejaký znalecký posudok, ktorý je z právneho hľadiska absolútne neplatný, nevzťahuje sa na mňa a je v rozpore so zákonom.

Preto súd mal konať jednak podľa Občianskeho súdneho poriadku. V § 1 sa uvádza, že OSP upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinnosti a na úctu k právam spoluobčanov (...).

Krajský súd v Trnave, ako odvolací súd konal bez účasti procesných strán. Na vyhlásení rozsudku sme sa nezúčastnili. Rozsudok som obdržal dňa 11. októbra 2007. Preto 2 mesačná lehota na podanie sťažnosti je zachovaná (...).

Na základe uvedených skutočností a dôkazov žiadam, aby Ústavný súd vydal tento nález:

V konaní Okresného súdu Galanta č. 8 C 129/2005 a v konaní Krajského súdu v Trnave č. 24 Co 184/2007 boli porušené základné ústavné práva sťažovateľa, tým že súdy

vo veci nerozhodli na základe podanej žaloby. Ústavný súd ruší rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 24 Co 184/2007 a rozsudok Okresného súdu v Galante č. 8 C 129/2005.

Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi náklady spojené s konaním na Ústavnom súde a to advokátske trovy. (Tie budú vyčíslené dodatočne podľa konania).

Za porušenie základných ústavných práv je porušovateľ povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Finančné zadosťučinenie žiadam z toho dôvodu, že som sa spoliehal na nestrannosť našich súdov, spoliehal som sa na to, že o podanej žalobe budú rozhodovať tak, ako to zákon prikazuje a naše zákony majú dodržiavať nielen občania ale aj ústavné orgány. Obzvlášť súdy, ktoré požadujú dodržiavanie zákonov od iných. Sú zriadené na to, aby vo veciach žalôb konali a podľa zákona rozhodovali.

Keby som na veci nemal naliehavý právny záujem, žalobu by som nepodával (...)

Z obsahu sťažnosti a z príloh, ktoré k nej sťažovateľ pripojil (z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu týkajúcich sa predmetnej veci), ďalej vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 21. septembra 2005 domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu (neplatnosti znaleckého posudku z roku 1998).

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 129/05-76 z 26. apríla 2007 žalobu zamietol, sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania a odňal mu oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku včas odvolanie.

Krajský súd v rámci odvolacieho konania uznesením č. k. 24 Co 184/07-120 z 12. septembra 2007 uvedený rozsudok v časti odňatia oslobodenia sťažovateľa od platenia súdnych poplatkov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a vo zvyšku napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ním namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd tkvie v namietanej nesprávnosti skutkových a právnych záverov okresného súdu a krajského súdu obsiahnutých v napadaných rozsudkoch z 26. apríla a 12. septembra 2007.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci ústavného súdu. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). V nadväznosti na to je však nutné s ohľadom na okolnosti daného prípadu zdôrazniť, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo všeobecného súdu inštančne vyššieho stupňa.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, pričom tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením základného práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Napokon zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú

predovšetkým všeobecne súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol postupy jednak okresného súdu, ako aj krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutia okresného súdu, pretože tieto preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou v časti namietajúcej porušenie týchto práv je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý v danej veci potvrdil vo veci samej rozsudok okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti znaleckého posudku, ktorý *„bol použitý proti mne v trestnom konaní Krajského súdu v Nitre vedeného pod sp. zn. I T 15/99“*.

Podľa sťažovateľa *„Ani jeden súd vo veci samej nekonal a nerozhodol, že znalecký posudok je z právneho hľadiska podľa zákona platný, alebo je absolútne neplatný (...)*.

Rozsudkom súdov bolo porušené moje ústavné právo na súdnu ochranu a tým bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež bol porušený čl. 6 Medzinárodného dohovoru o ľudských právach - právo na spravodlivé súdne konanie,

podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach.

Predsa mi nemôže byť nanútený nejaký znalecký posudok, ktorý je z právneho hľadiska absolútne neplatný, nevzťahuje sa na mňa a je v rozpore so zákonom“.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí okrem iného uviedol: *„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti právneho úkonu a to znaleckého posudku č. 4/98 vypracovaného odporcom dňa 17. 2. 1998. Zároveň bol zamietnutý aj návrh, aby odporca zaplatil navrhovateľovi 50 000.000,- Sk za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých zistil, že u navrhovateľa absentuje naliehavý právny záujem na určenie predmetnej neplatnosti znaleckého posudku, lebo určovacia žaloba má preventívnu povahu a trestný rozsudok, na základe ktorého bol navrhovateľ odsúdený a ktorého súčasťou trestného konania bol aj sporný znalecký posudok je už právoplatný. Navyše znalecký posudok nie je právnym úkonom, nakoľko nespĺňa podstatné pojmové znaky právneho úkonu, absentuje nastúpenie právnych následkov, ktoré konajúci sledoval t. j. najmä vznik, zmena a zánik práv a povinností. Znalecký posudok je len dôkazným prostriedkom, ktorý slúži na objasnenie odborných otázok. Znalecký posudok nie je možné hodnotiť ani z hľadiska jeho vecnej a odbornej správnosti a nemožno ho ani nekriticky prevziať bez toho, aby sa jeho závery neoverili aj inými dôkazmi, najmä vtedy, ak vznikli pochybnosti o správnosti posudku. Každý jednotlivý dôkaz vrátane znaleckého posudku treba preveriť a hodnotiť z hľadiska jeho kvality a porovnať ho s ostatnými dôkazmi v konkrétnej veci (...).*

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolal navrhovateľ. Poukazoval na skutočnosť, že súd v občianskoprávnom konaní je viazaný len výrokom trestného rozsudku a nie odôvodnenia, súd v trestnom konaní neskúmal odporcom vypracovaný znalecký posudok z hľadiska právneho, t. j. či spĺňa právne kritériá, podmienky a zákonné požiadavky platnosti. V danom prípade ide o absolútne neplatný právny úkon a jeho neplatnosť nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona - ex lége. Účinky takéhoto právneho úkonu sú absolútne neplatné. Táto neplatnosť pôsobí voči každému, takže sa jej môže každý dovolať. Pri existencii takéhoto absolútne neplatného právneho úkonu má každý naliehavý právny

záujem, aby nedochádzalo k porušeniu práv, ak už bolo právo porušené, aby bolo napravené, aby nedochádzalo k zneužívaniu takéhoto právneho úkonu. Jeho naliehavý právny záujem spočíva v tom, že má záujem na právnej istote dodržiavania zákonných noriem, žalobou chcel preventívne predísť právnej neistote a predmetný znalecký posudok je veľmi nebezpečný precedens z účinkov z absolútne neplatných právnych úkonov. Znaleckým posudkom sa jeho postavenie stalo neistým. Žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, jeho rozhodnutie zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd príslušný na prejednanie odvolania (§10 ods. 1 O. s. p. a § 3 ods. 2 zák. č. 371/04 Z. z.), po zistení, že odvolanie podal účastník konania - navrhovateľ (§ 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému bol tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), v zákonom stanovenej lehote 15 dní (§ 204 O. s. p.), ktoré odvolací súd vyhodnotil, že má všetky náležitosti (§ 205 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, lebo rozsudok bol napadnutý iba z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníci sa vzdali práva zúčastniť sa na pojednávaní (§ 214 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 3 O. s. p.), oboznámil sa s priebehom dokazovania na súde prvého stupňa, obsahom spisu, napadnutým rozsudkom, odvolaním navrhovateľa a na základe takto vykonaného dokazovania prišiel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a preto je potrebné toto rozhodnutie potvrdiť (§ 219 O. s. p.).

Podľa § 205 O. s. p. navrhovateľ riadne nekonkretizoval a nešpecifikoval dôvody svojho odvolania, Podľa obsahu ich odvolací súd posudzoval podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Predmetom sporu bola určovacia žaloba, ktorou sa navrhovateľ domáhal vyslovenia neplatnosti znaleckého posudku č. 4/98 vypracovaným odporcom dňa 18. 12. 1998, lebo tento znalecký posudok bol vypracovaný v trestnom konaní a na základe tohto znaleckého posudku bol navrhovateľ trestne odsúdený, čo sám potvrdil na pojednávaní dňa 26. 4. 2007 a bol odsúdený na 8 rokov, pritom 4 roky bol vo výkone trestu a potom bol podmiennečne prepustený. Trestný rozsudok bol preskúmaný Najvyšším súdom SR a nadobudol právoplatnosť dňa 26. 1. 2003, pričom šlo o konanie vedené na Krajskom súde Nitra pod

sp. zn. 1 T 15/99. Navrhovateľ taktiež priznal, že v trestnom konaní bol podaný aj mimoriadny opravný prostriedok, ale tento bol zamietnutý. Svoj naliehavý záujem na neplatnosti tohto znaleckého posudku videl navrhovateľ v tom, že sa nebude už dať nikdy voči nemu použiť a bude si môcť uplatniť obnovu trestného konania a uplatniť si spôsobenú škodu.

Odvolaací súd po preštudovaní právneho ako aj skutkového odôvodnenia uvedeného v rozsudku súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil s právnym posúdením veci, s jej právnym zdôvodnením tak v časti naliehavého právneho záujmu navrhovateľa aj neplatnosti znaleckého posudku. Prvostupňový súd správne konštatoval u navrhovateľa neexistenciu naliehavého právneho záujmu na podaní takejto určovacej žaloby, lebo znalecký posudok bol vypracovaný skoro pred 10 rokmi, bol súčasťou dokazovania vedeného v trestnej veci proti navrhovateľovi, trestná vec je právoplatná, navrhovateľ bol právoplatne odsúdený, vykonal výkon trestu a po štyroch rokoch bol prepustený, v takomto prípade nemôže mať určovacia žaloba už žiaden preventívny charakter, ani právne postavenie navrhovateľa nie je neisté, lebo bol právoplatne odsúdený a trest už vykonal. Prvostupňový súd tiež správne konštatoval, že znalecký posudok nie je klasický právny úkon, ktorý by spôsoboval vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. V tomto smere treba od právnych úkonov odlišovať určitú činnosť, napr. tvorivú duševnú činnosť, ktorej výsledkom je zhotovenie diela, veci a podobne (viď vysvetlivky § 34 Občianskeho zákonníka). Znalecký posudok je len jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý slúži na objasnenie odborných otázok, súd ho musí hodnotiť jednotlivo ako aj v súvislosti s inými dôkazmi. Znalecký posudok nie je možné hodnotiť z hľadiska jeho vecnej a odbornej správnosti. V tomto smere prvostupňový súd správne citoval ust. § 80 písm. c) O. s. p., § 127 ods. 1 prvá veta O. s. p., § 127 ods. 2 O. s. p., § 132 O. s. p., § 135 ods. 1 O. s. p. ako aj § 34 a § 37 Občianskeho zákonníka.

Ak sa odvolaací súd vo svojom rozhodnutí právne aj skutkovo zhodne s odôvodnením súdu prvého stupňa nie je potrebné bližšie svoje rozhodnutie zdôvodňovať, môže sa obmedziť pri odôvodňovaní na prevzatie odôvodnenia súdu prvého stupňa (viď v tomto smere rozhodnutie Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku vydaného dňa 21. 1. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96). Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený (...).“

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie o určovaní neplatnosti právneho úkonu patrí do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana, tak ako to vo svojej sťažnosti namietal.

Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

O napadnutom rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnení ústavný súd nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli udržateľné, prípadne boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo ich spojitosť s možným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2008